

Biztos vagyok benne, hogy amikor majd – reméljük, sokára -, a mi atyánk a mennyei Atya elé kerül a színről színre látásban, azt fogja hallani, amit Jézus mond a példabeszédben: „Jól van, én hű szolgám, a kicsiben hű voltál, többet bízok rád, gyere be Atyád örömébe!”

Szegény István atya! Egész életét átdolgozza, akkor aztán majd még több vár rá, az egész világegyetem - igaz, hogy az angyalokkal és szentekkel együtt. Ha pedig velünk tudott dolgozni, akkor velük biztosan még jobban fog menni...

*Törökbálint,
2020.05.05.*

VINCZÉNÉ GÉCZY GABRIELLA HA MAJD A KARANTÉN BÓL KISZABADULUNK ...

*Az elmúlt időkből furcsa tapasztalatokra kellett szert tennünk.
Változtak körülöttünk a kényszerek.*

1. Társadalmi kényszerek

Általában a kényszerek mindig velünk voltak és vannak, gyermekkori szocializációink során társadalmi, vallási törvényszerűségeknél neveztek őket.

Tudtuk azt, hogy ha a templommal szemben lévő házból a templom ablakán át belátunk az éppen ott folyó misére, még akkor sem érvényes a vasárnapi misehallgatásunk, ha minden imát a jelen lévő közönséggel együtt mondunk az utca túloldalán. Jelen kell lenni fizikai valónkban.

Rossz esetben már bölcsis korunkban megtanultuk, hogy a reggel hajnalok hajnalán kezdődik, öt órakor, jobb esetben fél hatkor, hogy anyukánk vagy apukánk, aki minket elvisz az adott óvó- védő- vagy oktató intézménybe, beérjen 7 órára a gyárba, vagy 8 órára a munkahelyére. Az adott helyen kialakított napi és házirend betartása mellett eltöltött nap után jó, ha télen sötétedés előtt jutunk haza, ahol egy órácska - viszonylag szabadon eltöltött idő után - gyorsan sipirc az ágyba, mert hamar reggel lesz.

Életpálya modell nélkül is tudtuk, hogy mi után mi következik, ovi után általános, utána középiskola, majd munka, vagy további tanulás, felvételi, - és ha jól akartunk magunknak, akkor nem kérdőjeleztük meg mikéntet és a hogyan-t, hanem nyájszellemben csináltuk sorba egymás után némi gondolkodással -- és sokszor anélkül, - azt, ami következett. Kényelmesen, komfortosan. Igyekeztünk ebben a keretrendszerben megtalálni az értelmet, az örömet és az eredményességet. Cölöpök mentén kihúzott madzag: fogjad, haladj, teljesíts(!), -manapság már határidőre(!), - ne gondolkodj, de ha igen, csakis a keretrendszeren belül. Ez van, és ha kényelmetlen is, jobb, mint enélkül. Az alternatíva nem vonzó.

Érdekes módon és váratlanul, hirtelen megváltoztak a kényszerek. Sokan ezt nehezen vették, béklyónak, zártságként és börtönnek élték meg. Sokan kezdték, kezdik úgy a mondanivalójukat: Ha majd a karanténból kiszabadulunk... Passzivitásra, sőt, a törekvési és cselekvési lehetőségektől való megfosztottságra utal ez a mondat. A karanténból, bármilyenből is - csak kinőni, kifejlődni lehet.

2. Énhatáraink

Ha utánagondolunk, személyes szempontból is definiálhatjuk azokat a kényszereket, amelyek vágyott személyes szabadságunkat viszonylagossá teszik, - s ezzel egyúttal vágyott személyes szabadságunk után kérdőjelet(eket) helyeznek el. Meghatároz minket fizikai valónk, egónk, adottságaink, földi létünk, fizikumunk, nemzetünk, szüleink, a történelmi kor, amiben éppen élünk.

Meghatározhat más is: egy általunk kedvelt, gyakran gyakorolt, megszokott szerep is lehet karantén, mégpedig otthonos, komfortos. A berögződött meghallgató, a segítő, a lelki tanácsadó, az anyai szerep, a tanár, a mindent jobban tudó vénasszony szerep mind ilyen lehet.

Ha nem ezen a sztereotípiás síkon keresgélünk, akkor emlékezzünk Csepregy András „Tettes vagy áldozat” c. írására. András három ilyen szerepet vesz górcső alá: a tettesét, az áldozatát és a tanúét. Ki tagadhatná, hogy találhattuk már magunkat olykor-olykor mindhárom szerepben, amikor a körülmények, a vérmérsékletünk, vagy a személyiségünk korlátai által meghatározottan az adott szituációhoz e szerepek szerint viszonyultunk. Ugyanakkor meg kell kérdeznünk magunktól, hogy tágítjuk-e határainkat nap mint nap, ott, ahol lehetséges, és ott, ahol ez szükséges? Hányszor tapasztaltuk, hogy növekedésünknek lendületet adott, tágas horizontot nyitott, ha képesek voltunk átugrani egy talán mi magunk által is lehetetlennek tartott akadályon, amikor a mások iránti szeretet - szinte kényszere - akaratunk, és a józan megfontolások ellenére - mégis átvitt a gát fölött.

És elfogadjuk-e határainkat, korlátainkat azokon és csak azokon a pontokon, ahol meghaladásuk nem szükséges, és/vagy nem is lehetséges. Senki sem próféta a maga hazájában. (Mk 6, 1-6)

Komfortzónánk kellemes, megszokott rendszere, no meg keserves tapasztalataink az evangélium továbbadásának terén óvatosságra intenek. Az óvatosság, mint karantén? Igen, az is az. A félelem, mint karantén? Az eredménytelenségtől, a sikerélmény hiányától való kedv-vesztés, mint karantén? A kényelem, mint karantén? Igen, lehetnek ezek is azok. Valami fontosra mutatnak rá. Arra, hogy mitől függünk? Személyes karanténjainktól, vagy Isten minket minden életkorban továbbindító inspirációitól?

3. Bokortudat(aink)

„Koncentráljunk az adásra-osztozásra, a mások szolgálatára, a segítségre, lemondva az erőszakhatalomról, a gazdagság, hatalom, erőszak létformájáról, az ütésről, a bántásról.” – írta Kovács Laci. Jól megy ez nekünk. Valóban ez a hatásgyakorás magunkra és másokra a mindennapi, életszerű, Isten országabeli élet egyik lehetősége. Ebben mi sikeresek vagyunk.

Mit is tapasztaltunk meg a karanténban? Két dolog vált nyilvánvalóvá a számomra: az egyik az a rengeteg szellemi, lelki kincs, amit felhalmoztunk, és adtunk-kaptunk egymástól az évek, évtizedek során. Olvasmányaink, gondolkodás-átalakítási munkánk eredményei és kudarcai, amiket a mostani idő - a kényeszerű korlátozás, a karantén, mint óvó kéz - hagyott érvényre jutni, tovább bontakozni, megvédve minden külső körülmény zavaró hatásától.

A másik, amiért hálát adok az az, hogy az évek során nem halmoztunk fel sértést, sértődést, haragot, és tisztázatlan kapcsolati nehézségeket. Nem söpörtünk semmit a szőnyeg alá. A mostani „ráérő időben” nem volt olyasmi, ami a zártság körülményei között – amikor nem adódnak könnyen rutinos menekülési lehetőségek fontos, halaszthatatlan napi tevékenységekbe - nehézségeket, depressziót, összeveszést, pszichés zavart okozott volna.

Ugyanakkor láthatjuk, hogy néhány bokortudatos felismerésünk, és a felismerésből származó fontos tevékenységünk áldozatul esett ennek az adásra-osztozásra, a mások szolgálatára, a segítségre, szervezett, a bántásról lemondó létformának.

Ez a létforma elégedett karanténlakókat hozott létre. Az érvelő, vitatkozó és meggyőző tanítói, prófétai szerepet – mások iránti elfogadásból és tiszteletből – no meg kudarc-tűrési szintünk alacsony volta miatt – nem nagyon gyakoroljuk. Pedig az Örömhír hatásáról, erejéről, hatalmáról lenne szó, annak átadásáról, terjesztéséről. Tapintatunk magas hőfoka mellett szavaink, tudásunk, ismereteink, meggyőződésünk kifejezése nem talál utat magának, vagy nem keres új

hallgatóságot a „hajlamosak”-ból, azaz az örömhírre várók népes táborából.

4. Újratervezés

Személyes életünkben, a jézusi tanítás meggyőző erejét megismerve és megtapasztalva az ettől szabadulni nem tudók és nem akarók elszántságával évtizedek óta újra és újra kísérletet teszünk az Istenhez igazodásra, a megújulásra. Most is ezért vagyunk együtt.

Az evangéliumban olvassuk a búzaszemről szóló példabeszédet. Nekem mostanában nem a szokásos magyarázat a kedves. Az elhalási sztorit fejlődési sztorinak látom. A búzaszem fejlődésnek indul. Másá alakul. Áttöri, kinövi a maga karanténját, karanténjait, saját kemény burkát, a nála sokkal nagyobb, kiterjedtebb, és erősebb szántóföldi rögök szorítását. Használja a lehetőségeit, a föld, vagy környezet sovány, vagy gazdag adottságait, kihozza a maximumot. Nem vár mások támogatására, magában találja meg ehhez az erőt. Perspektívát, napfényt, szellőt szabadságot talál. Újjászületik az életre.

Az evangélium az apostolok meghívásáról beszél. Mi is, ki így, ki úgy meghívást kaptunk az újjászületésre, mert különben nem ülnénk most sem itt.

A karanténból – karanténokból - nem tudunk kiszabadulni. Bármely kényszer lehet serkentő közeg a számunkra. De a karanténból kinőni, kifejlődni képesek vagyunk. Pontosan ugyanúgy lehet és kell, mint mindig, amikor nincsen különleges jogrend, nincsen egészségügyi veszélyhelyzet. „Csak” társadalmi kényszerek vannak. „Csak” személyiségi lehetőségek és korlátok vannak. Mert csak az örömhír van, ami határtalanul sokszorozódik, ha továbbadjuk.

Minden gondolatnak, tettnek, mulasztásnak, eseménynek hatalma van. Ebben a teljességben értelmezhető a szeretet hatalma is. A mi örömhírből táplálkozó hatalmunk nem más, mint hatás kifejtése. Aktivitás. Kire? Kikre? Magamra és másokra. Erről nem mondhatunk le. Miért nem? Két ok miatt: Mert erre vagyunk teremtve, és ezért hívott meg, ezt várja tőlünk az evangélium Jézusa.

Pisti évtizedek óta, minden évben, sőt többször is évente meg szokta kérdezni, hogy mit várunk a lelki gyakorlatától. Idén nem kérdezte meg, de talán nem azért, mintha a kérdés 2020-ban nem foglalkoztatná. Ahogy minket is ez foglalkoztat. Tapogatójuk, hogy mik ma, ebben az életkorban a lehetőségeink, mik a határaink. Ez a két nap azonban nemcsak rólunk, és a mi önismeretünk bogozásáról szól. Személyes karanténjainkról is, de elsősorban Isten minket minden életkorban tovább és mások felé indító inspirációiról.

Budapest, 2020. 06. 26.